

УПРАВЛІННЯ СУЧАСНИМ МІСТОМ

Байбак Д. О.,
аспірант кафедри містобудування,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова, Україна*

ВИЗНАЧЕННЯ МЕТОДИКИ ПРОВЕДЕННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ СПОРТИВНО-ДОЗВІЛЛЄВИХ КОМПЛЕКСІВ

Сьогодні спортивно-дозвіллеві комплекси (СДК), як особливий тип рекреаційного простору для повсякденної діяльності городян, широко розповсюджені в містах розвинутих країн. Їх можна вважати надійним засобом створення здорового суспільства. В Україні формування та розміщення в структурі міста даних об'єктів поки відбувається стихійно, що знижує їхню ефективність. Відтак, вельми важливим і актуальним є проведення дослідження цього питання в умовах реалій сучасного українського суспільства та особливостей містобудівних умов, що склалися.

Метою даної наукової роботи є визначення методів дослідження спортивно-дозвіллевих комплексів.

Методологічною основою дослідження спортивно-дозвіллевих комплексів є сукупність загальнонаукових та спеціальних наукових методів, що застосовуються для досягнення мети дослідження через вирішення завдань конкретного прикладного дослідження [1]. У кожному науковому дослідженні виокремлюються два рівні: *I – емпіричний*, на якому відбувається процес накопичення фактів; *II – теоретичний* – досягнення синтезу знань (у формі наукової теорії) [3, с. 14].

Емпіричний рівень дослідження пов'язаний зі збиранням фактичного матеріалу, його аналізом, описанням отриманих інформаційних матеріалів, встановленням певних об'єктивних зв'язків, всебічним вивченням питань, які цікавлять дослідника [2, с. 10].

До *емпіричних методів дослідження спортивно-дозвіллевих комплексів* належать:

– *метод спостереження* (натурні обстеження, фотофіксація, польові дослідження для систематичного вивчення об'єкта, яке дає змогу отримати первинну інформацію у вигляді сукупності емпіричних тверджень);

– *метод порівняння* (встановлення подібності або відмінностей об'єкта дослідження);

– *метод вимірювання* (визначення еталону необхідної площі для проектування оптимальних СДК);

– *метод опитування*, який дасть змогу виявити істотні потреби городян у різних видах дозвіллевої діяльності, а також використати ці дані в *експерименті* (розробка експериментальних схем об'єкта дослідження).

До *методів, які застосовуються на емпіричному та теоретичному рівнях дослідження спортивно-дозвіллевих комплексів* можна віднести:

– *метод абстрагування* для виділення найважливішого у формуванні об'єкта і встановлення факту незалежності чи незначної залежності досліджуваних явищ;

– *метод аналізу* даних наукових досліджень архітектурно-містобудівної сфери з формування СДК в структурі найкрупніших міст *засобами систематизації даних* текстових та графічних матеріалів, а також проведення *термінологічного аналізу*;

– *метод систематизації даних* та їх *узагальнення* (виявлення передумов і тенденцій формування СДК у світі та особливостей цих процесів в Україні, на основі аналізу науково-практичного досвіду з тематики дослідження);

– *методи логічного і графічного моделювання* для опрацювання двох моделей: прогностично-цільові (для визначення структурних елементів спортивно-дозвіллевих комплексів та їх містобудівних характеристик) і аналітичну (для аналізу містобудівної ситуації, що склалася, для визначення факторів впливу на формування СДК).

Відтак, для більш глибокого вивчення теми дослідження необхідно застосовувати методи *теоретичного рівня дослідження*. Дослідження на теоретичному рівні дасть змогу вирішити найбільш важливі та актуальні проблеми спортивного дозвілля і розробити оригінальні простори для проведення вільного часу, розвитку та виховання різних вікових груп населення України [2, с. 10].

До теоретичних методів та підходів у дослідженні спортивно-дозвіллевих комплексів доцільно віднести:

(а) *теоретичні загальні:*

– *метод формалізації* дозволяє сформулювати наукові рекомендації та визначення перспективи щодо розвитку спортивно-дозвіллевих просторів в міському середовищі;

(б) *теоретичні спеціальні:*

– *метод картографічного аналізу; класифікаційний метод; метод функціонального і планувального аналізу* (завдяки застосуванню зазначених методів отримана інформація про спортивно-дозвіллеві комплекси здатна, на наш погляд, сприяти удосконаленню комплексу теоретичних і емпіричних засобів вивчення спортивно-дозвіллевого комплексу, наукових і практичних підходів і методів його дослідження);

– *метод містобудівного аналізу* (функціонального, планувального, ландшафтного, композиційного), який дозволить розробити низку принципів та прийомів перспективного розвитку спортивно-дозвіллевих комплексів в структурі найкрупніших міст України.

Слід зазначити, що формування СДК можна «діагностувати» за різними критеріями, на різних підставах, застосовуючи різні методи, аналізувати в різних методологічних традиціях, адже вільний вибір дослідника чи дослідницької групи не обмежується матеріально жодними рамками.

Отже, зазначені методи наукового дослідження щодо формування спортивно-дозвіллевих комплексів слід розглядати як свого роду алгоритми дій,

конкретні правила та прийоми дослідження, завдяки яким можливо сформувати ефективну архітектурно-містобудівну організацію спортивно-дозвіллевих комплексів в структурі найкрупніших міст України.

Список використаних джерел

1. Іванько Н. А. Методологія дослідження спорту як соціокультурного феномену сучасності : деякі аспекти. *КАНТ*. 2019. № 3 (32). С. 201–205.

2. Вільчковський Е. С., Курок О. І. Теорія і методика фізичного виховання дітей дошкільного віку : [навч. посіб.] / 2-е вид., перероб. и доп. Суми : ВТД «Універ. книга», 2008. 428 с.

3. Історичні архітектурно-містобудівні комплекси : наукові методи дослідження : [навч. посібник] / Г. П. Петришин, У. І. Іваночко, Ю. В. Ідах, С. І. Типилко, Х. С. Бойко, Н. С. Соснова, О. П. Олешко, Л. Б. Гнесь ; За ред. Г. П. Петришин. Львів : Вид-во Нац. ун-ту «Львів. політехніка», 2006. 212 с.

Киреенко Н. В., доктор екон. наук, професор,
*Институт повышения квалификации и
переподготовки кадров АПК учреждения образования
«Белорусский государственный аграрный технический университет»,
г. Минск, Республика Беларусь*

КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ СБЫТОВОЙ СИСТЕМЫ АПК РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ

Повышение конкурентоспособности агропромышленного комплекса Беларуси и развитие его экспортного потенциала требует совершенствования системы хозяйствования в соответствии с новыми экономическими условиями. Оценка сбытовой системы республики свидетельствует о том, что в настоящее время она имеет многоканальный характер и продуктовую направленность. За последние годы организационно-экономическая структура продвижения продукции на внутренний и внешний рынки не претерпела существенных качественных изменений и представляет собой централизованную вертикальную систему с преимущественно государственным регулированием. Основные проблемы, возникающие при реализации аграрной продукции в стране, обусловлены: недостаточным уровнем маркетингового потенциала субъектов хозяйствования; медленным формированием логистических структур в национальном АПК; отсутствием ряда звеньев сбытовой инфраструктуры; низкой эффективностью мероприятий по продвижению продукции на рынок.

Как показали исследования, в деятельности предприятий сельского хозяйства и перерабатывающих отраслей развитых стран большое значение имеет стратегия интегрированного роста [1, 4–6]. В этой связи нами предлагается использовать маркетинговые системы реализации сельскохозяйственного сырья и продовольствия вертикальных типов, а также модели сбытовых интеграционных образований: продуктовые (специализированные);